

Sygn. akt VI GC 1868/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2019 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Dorota Moszyk

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2019 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa **EuCO cesje spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L.**

przeciwko **(...) spółce akcyjnej V. (...) z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) spółki akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L. kwotę 11 365,20 złotych (jedenaście tysięcy trzysta sześćdziesiąt pięć złotych dwadzieścia groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 22 maja 2018 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III. zasądza od pozwanego (...) spółki akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L. kwotę 4 434,02 złotych (cztery tysiące czterysta trzydzieści cztery złote dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 1868/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 15 czerwca 2018 roku powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. kwoty 11 906,40 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 22 maja 2018 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w wyniku kolizji drogowej z dnia 01 marca 2018 roku uszkodzeniu uległ pojazd marki S. o numerze rejestracyjnym (...) należący do A. L. i D. L.. W związku z uszkodzeniem pojazdu poszkodowany wynajął pojazd zastępczy. Za usługę najmu pojazdu zastępczego poszkodowanemu został wystawiony dokument w postaci „raportu z wynajmu pojazdu zastępczego o numerze (...) do umowy numer eCAR 2018/03/0010” z dnia 16 kwietnia 2018 roku na kwotę 11 906,40 złotych brutto (44 dni x 270,60 złotych brutto).

Powód wskazał, że ubezpieczyciel sprawy szkody proponował poszkodowanemu wynajęcie pojazdu zastępczego, jednakże poszkodowany odmówił skorzystania z oferty ubezpieczyciela z uwagi na niekorzystne warunki najmu,

w tym z powodu udziału własnego w ewentualnej szkodzie. Nadto powód wskazał, że pozwany odmówił wypłaty odszkodowania z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego z uwagi na brak faktury.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 02 sierpnia 2018 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNc 4121/18 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

Pozwany (...) spółka akcyjna V. (...) z siedzibą w W. w sprzeciwie od powyższego orzeczenia wniósł o oddalenie powództwa wskazując, iż powód nie dostarczył żadnych dokumentów, które świadczyłyby, że usługa najmu pojazdu zastępczego w istocie została wykonana, na przykład faktury bądź rachunku. Pozwany wskazał, iż skoro nie wystawiono dokumentów finansowych, to poszkodowany nie poniósł żadnego kosztu (szkody), a tym samym brak jest podstaw do wypłaty odszkodowania. Nadto pozwany zakwestionował przyjętą przez powoda stawkę najmu wskazując, że jest ona rażąco zawyżona oraz podniósł, iż przedstawił poszkodowanemu (przed zawarciem umowy najmu z powodem) ofertę najmu pojazdu zastępczego po stawce trzykrotnie niższej niż przyjęta przez powoda, z której to oferty pozwany jednakże z niewiadomych powodów nie skorzystał, wskazany bowiem przez poszkodowanego powód („nie odpowiada mi udział własny w polisie AC”) w ocenie pozwanego jest pozorny, gdyż poszkodowany w żadnym wypadku nie partycypuje w kosztach zawarcia umowy autocasco.

Pozwany zakwestionował również legitymację powoda do dochodzenia niniejszego roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W wyniku kolizji drogowej z dnia 01 marca 2018 roku uszkodzony został pojazd marki S. model R. o numerze rejestracyjnym (...) należący do A. L. i D. L..

Odpowiedzialność za tę szkodę ponosił kierujący pojazdem ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) spółce akcyjnej V. (...) z siedzibą w W..

niesporne

W trakcie zgłaszania szkody A. L. został poinformowany przez pracownika ubezpieczyciela sprawcy szkody – (...) spółki akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. – o możliwości najmu pojazdu zastępczego w wypożyczalniach współpracujących z tym ubezpieczycielem, pouczono go również o konieczności wynajmu pojazdu zastępczego o klasie porównywalnej do pojazdu uszkodzonego oraz przekazano dane kontaktowe.

A. L. skontaktował się ze wskazanymi podmiotami i otrzymał wzór umowy.

A. L. nie zdecydował się na zawarcie umowy najmu pojazdu zastępczego ze wskazanymi przez (...) spółkę akcyjną V. (...) z siedzibą w W. podmiotami, gdyż nie odpowiadał mu wynikający z umowy obowiązek udziału własnego w przypadku szkody w pojeździe zastępczym. Poszkodowanemu nie odpowiadał również typ proponowanego pojazdu zastępczego, albowiem zaproponowano mu samochód osobowy, podczas gdy uszkodzony pojazd był samochodem typu minivan.

Wobec powyższych okoliczności w dniu 03 marca 2018 roku poszkodowany A. L. zawarł z (...) spółką akcyjną z siedzibą w L. umowę najmu pojazdu zastępczego marki T. model V. o numerze rejestracyjnym (...). Strony ustaliły cenę za najem tego pojazdu w kwocie 270,60 złotych brutto za każdy dzień najmu i postanowiły, że dokumentem potwierdzającym wykonanie usługi i kwotę czynszu najmu będzie „raport z wynajmu pojazdu zastępczego” wystawiany przez wynajmującego po odbiorze pojazdu od najemcy.

Następnie na podstawie rozmów telefonicznych strony zawarły aneksy przedłużające umowę najmu pojazdu zastępczego do dnia 16 kwietnia 2018 roku. W tym dniu poszkodowany zwrócił pojazd zastępczy.

A. L. nie posiadał innego pojazdu. Żona A. L. była właścicielką innego pojazdu, ale korzystała z niego na co dzień.

umowa wynajmu samochodu – k. 34-35 akt, ogólne warunki wynajmu samochodu zastępczego – k. 34 akt, potwierdzenie zawarcia aneksów – k. 32 akt, oświadczenie poszkodowanego – k. 36 akt, protokół odbioru pojazdu – k. 33 akt, protokół wydania pojazdu – k. 34 akt, zeznania świadka A. L. – protokół rozprawy z dnia 01 lutego 2019 roku – k. 85-86 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:19-00:13:32)

W dniu 16 kwietnia 2018 roku (...) spółka akcyjna z siedzibą w L. wystawił A. L. „raport z wynajmu pojazdu zastępczego numer (...)” do umowy numer (...), z którego wynikało, że za najem pojazdu zastępczego w okresie od dnia 03 marca 2018 roku do dnia 16 kwietnia 2018 roku pozostała do zapłaty kwota 11 906,40 złotych brutto (44 dni najmu według stawki w kwocie 270,60 złotych brutto).

raport z wynajmu pojazdu zastępczego – k. 25 akt

W dniu 16 kwietnia 2018 roku A. L. i D. L. zawarli z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L. umowę, na podstawie której (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L., za zgodą wierzyciela (...) spółki akcyjnej z siedzibą w L., przejął zobowiązanie A. L. i D. L. w zakresie zapłaty czynszu najmu pojazdu zastępczego w kwocie 11 906,40 złotych brutto określonego w „raporcie z wynajmu pojazdu zastępczego numer (...)” do umowy numer (...).

W zamian za przejęcie tego zobowiązania A. L. i D. L. przenieśli na (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L. roszczenie wobec (...) spółce akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. o naprawienie szkody poniesionej wskutek niemożności korzystania z pojazdu w wysokości kosztów najmu pojazdu zastępczego określonych w „raporcie z wynajmu pojazdu zastępczego numer (...)” do umowy numer (...).

umowy – k. 26-28, 29-31 akt, zawiadomienia o przelewie wierzytelności – w aktach szkody

Decyzją z dnia 23 kwietnia 2018 roku (...) spółka akcyjna V. (...) z siedzibą w W. odmówił wypłaty odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego z uwagi na brak udokumentowania roszczenia.

decyzja – k. 22 akt

Uszkodzony pojazd marki S. model R. klasyfikowany jest w segmencie K, tj. pojazdów typu minivan, w podgrupie odpowiadającej klasie minivan B. Pojazd wynajęty również jest przedstawicielem pojazdów typu minivan, ale klasyfikowany jest wyżej, jako minivan C, ze względu na zwiększone gabaryty oraz funkcjonalność, w tym liczbę miejsc siedzących podwyższoną do 7 osób.

Wysokość stawek netto za dobę najmu pojazdu zastępczego o klasie porównywalnej do pojazdu uszkodzonego stosowanych przez zakłady naprawcze i wypożyczalnie pojazdów na terenie T. w okresie likwidacji szkody wynosiła: w wypożyczalniach w kwocie od 68 złotych netto do 210 złotych netto za dobę, w warsztatach naprawczych w kwocie od 119 złotych netto do 190 złotych netto za dobę.

opinia biegłego sądowego P. C. – k. 91-99 akt

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie oświadczeń stron, w zakresie w jakim nie były one kwestionowane przez stronę przeciwną.

Sąd uwzględnił także zgromadzone w sprawie dokumenty, w tym znajdujące się w aktach szkody, albowiem ich autentyczność i prawdziwość nie była przez strony kwestionowana, jak również Sąd nie znalazł podstaw do podważenia ich wiarygodności i mocy dowodowej.

Uznając je za wiarygodne, Sąd oparł się również na zeznaniach świadka A. L. w szczególności w zakresie, w jakim świadek ten wyjaśnił przyczyny, dla których nie zdecydował się ostatecznie na wynajęcie pojazdu

zastępczego za pośrednictwem podmiotu współpracującego z pozwanym. Świadek wskazywał bowiem, że w przypadku spowodowania kolizji pojazdem zastępczym, to świadek musiałby ponosić związane z tą szkodą koszty, zaś wykupienie tzw. udziału własnego w szkodzie wiązało się ze znacznym wydatkiem. Nadto świadek wskazał, iż nie odpowiadał mu typ proponowanego pojazdu zastępczego, albowiem zaproponowano mu samochód osobowy, podczas gdy jego pojazd był samochodem typu minivan. Powyższe w ocenie Sądu przesądzało o braku przyczynienia się poszkodowanego do powiększenia szkody poprzez wynajęcie pojazdu zastępczego po stawkach wyższych aniżeli stosowanych w przypadku wynajęcia pojazdu od podmiotów współpracujących z pozwanym. Powód zdołał bowiem wykazać, że poszkodowany współdziałał z pozwanym w likwidacji szkody – podjął próby ustalenia szczegółów i dokładnych warunków najmu pojazdu zastępczego, jak również, że proponowany pojazd nie spełniał kryteriów istotnych dla poszkodowanego, a zatem w ocenie Sądu poszkodowany mógł rozpocząć poszukiwania podmiotu oferującego najem na zasadach w pełni go satysfakcjonujących, bez narażania się na zarzut naruszenia obowiązku minimalizacji szkody ciążyący na nim na podstawie art. 362 k.c. oraz art. 16 ust. 1 punkt 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 473), a rozumiany jako zapobieżenie, w miarę możliwości, zwiększeniu się szkody.

Istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia kwestii spornych w niniejszej sprawie miała opinia biegłego sądowego w zakresie techniki i mechaniki motoryzacyjnej oraz ruchu drogowego P. C.. W ocenie Sądu opinia biegłego sądowego została sporządzona wedle tezy dowodowej wysnutej przez Sąd, nadto jest logiczna, zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i wskazaniem wiedzy. Komunikatywność jej sformułowań pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do wniosków końcowych. Nie zawiera ona również wewnętrznych sprzeczności i wykluczających się wzajemnie wniosków. Nie była także kwestionowana przez żadną ze stron, toteż Sąd oparł się na niej w całości dokonując rozstrzygnięcia spornych w niniejszej sprawie kwestii.

W ocenie Sądu powództwo było zasadne w przeważającej części.

W niniejszej sprawie powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. kwoty 11 906,40 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 22 maja 2018 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu – tytułem zapłaty odszkodowania pokrywającego koszty najmu pojazdu zastępczego powstałe w związku z uszkodzeniem pojazdu marki S. model R. o numerze rejestracyjnym (...) w wyniku zdarzenia z dnia 01 marca 2018 roku.

Pozwany (...) spółka akcyjna V. (...) z siedzibą w W. wnosząc o oddalenie powództwa kwestionował żądanie pozwu co do zasady i wysokości wskazując, że powód nie przedłożył dokumentów, które świadczyłyby, że usługa najmu pojazdu zastępczego została wykonana, na przykład faktury bądź rachunku. Pozwany wskazał, iż skoro nie wystawiono dokumentów finansowych, to poszkodowany nie poniósł żadnego kosztu (szkody), a tym samym brak jest podstaw do wypłaty odszkodowania. Nadto pozwany zakwestionował przyjętą przez powoda stawkę najmu wskazując, że jest ona rażąco zawyżona oraz podniósł, iż przedstawił poszkodowanemu ofertę najmu pojazdu zastępczego po stawce trzykrotnie niższej niż przyjęta przez powoda, z której to oferty pozwany jednakże z niewiadomych powodów nie skorzystał, wskazany bowiem przez poszkodowanego powód („nie odpowiada mi udział własny w polisie AC”) w ocenie pozwanego jest pozorny, gdyż poszkodowany w żadnym wypadku nie partycypuje w kosztach zawarcia umowy autocasco. Pozwany zakwestionował również legitymację powoda do dochodzenia niniejszego roszczenia.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do powyższego zarzutu braku legitymacji procesowej powoda, to wskazać należy, że – jakkolwiek w żaden sposób nie sprecyzowany przez pozwanego – zarzut ten nie jest zasadny.

Posiadanie przez strony legitymacji w procesie jest przesłanką zasadniczą, od której istnienia uzależniona jest możliwość uwzględnienia powództwa, a jej brak, zarówno w postaci czynnej, jak i biernej, prowadzi do wydania wyroku oddalającego powództwo. Sąd bierze ją zaś pod uwagę z urzędu na każdym etapie postępowania. Jest ona instytucją prawa materialnego i oznacza uprawnienie do poszukiwania ochrony prawnej w konkretnej sprawie, przy czym literatura przedmiotu rozróżnia legitymację procesową czynną i bierną. Pierwsza z nich dotyczy strony powodowej i oznacza uprawnienie do wszczęcia i prowadzenia procesu, druga zaś dotyczy strony pozwanej i uzasadnia

występowanie w procesie w charakterze pozwanego. Legitymacja procesowa jest więc uprawnieniem konkretnego podmiotu (legitymacja czynna) do występowania z konkretnym roszczeniem przeciwko innemu oznaczonemu podmiotowi (legitymacja bierna), które znajduje oparcie bądź w określonym stosunku materialnoprawnym łączącym owe strony bądź w ustawie (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 stycznia 2010 roku, sygn. akt II CSK 323/09 oraz Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 23 stycznia 2013 roku, sygn. akt V ACa 1009/12).

W niniejszej sprawie powód swoją legitymację procesową wywodził z umowy zawartej w dniu 16 kwietnia 2018 roku z A. L. i D. L., na podstawie której to umowy powód, za zgodą wierzyciela (...) spółki akcyjnej z siedzibą w L., przejął zobowiązanie A. L. i D. L. w zakresie zapłaty czynszu najmu pojazdu zastępczego w kwocie 11 906,40 złotych brutto określonego w „raporcie z wynajmu pojazdu zastępczego numer (...)” do umowy numer (...), w zamian zaś za przejście tego zobowiązania A. L. i D. L. przenieśli na powoda roszczenie wobec (...) spółce akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. o naprawienie szkody poniesionej wskutek niemożności korzystania z pojazdu w wysokości kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Zgodnie z treścią art. 509 k.c. w wyniku przelewu wierzytelności cesjonariusz nabywa wierzytelność w takim zakresie i stanie, w jakim istniała w chwili zawarcia umowy o jej przeniesienie. Jak podkreśla się w orzecnictwie i literaturze przedmiotu w wyniku przelewu wierzytelności przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Innymi słowy, stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 05 września 2001 roku, sygn. akt I CKN 379/00). Cesjonariusz nabywa więc wierzytelność w takim zakresie i stanie, w jakim znajdowała się ona w chwili dokonania przelewu, zmienia się tylko osoba wierzyciela, czyli osoby uprawnionej do żądania spełnienia świadczenia.

Jak wynikało z przeprowadzonego postępowania dowodowego, na mocy przedmiotowej umowy cesji poszkodowany otrzymał w zamian za przeniesienie wierzytelności – prawa do odszkodowania – zwolnienie z długu obejmującego koszty najmu pojazdu zastępczego wobec wynajmującego, co jednoznacznie przesądza również o istnieniu kaucji tej umowy.

Uznać zatem należało, iż powód posiada legitymację czynną do występowania w niniejszym procesie.

Kwestionując żądanie pozwu pozwany podnosił, że powód nie przedłożył dokumentów, które świadczyłyby, że usługa najmu pojazdu zastępczego została wykonana, na przykład faktury bądź rachunku, skoro więc nie wystawiono dokumentów finansowych, to poszkodowany nie poniósł żadnego kosztu (szkody), a tym samym brak jest podstaw do wypłaty odszkodowania.

W ocenie Sądu nie sposób zgodzić się z tak zaprezentowanym stanowiskiem pozwanego. Wskazać bowiem należy, iż faktura, czy rachunek mają charakter jedynie dokumentów rozliczeniowych, nie stanowią one natomiast elementu niezbędnego dla powstania zobowiązania cywilnoprawnego. Takim elementem bowiem pozostaje zawarta przez poszkodowanego z powodem umowa najmu pojazdu zastępczego, która to umowa jest właściwym źródłem powstania zobowiązania. Z przedłożonej do akt sprawy umowy najmu pojazdu zastępczego wynikała bowiem zarówno stawka najmu, czas najmu jak i zobowiązanie poszkodowanego do zapłaty wynikającej z powyższego należności. Co więcej, powód przedłożył również protokół wydania i obioru pojazdu, również z zeznań świadka A. L. wynikało jednoznacznie, że przedmiot najmu został mu wydany i korzystał z niego we wskazanym okresie. Dodatkowo należność z tytułu zawarcia umowy najmu pojazdu zastępczego potwierdzona została w podpisanym przez poszkodowanego raporcie z wynajmu pojazdu zastępczego. W ocenie Sądu powyższe dokumenty pozwalają bez jakichkolwiek wątpliwości stwierdzić, iż poszkodowany poniósł szkodę odpowiadającą wysokości jego zobowiązania do zapłaty czynszu najmu pojazdu zastępczego. To bowiem na podstawie zawartej umowy poszkodowany zobowiązał się w zamian za korzystanie z pojazdu zastępczego do zapłaty uzgodnionego czynszu najmu i wystawienie z tego tytułu faktury, czy rachunku nie generuje, jak już wskazano powyżej, zobowiązania do zapłaty, jego źródło tkwi bowiem w samej umowie.

Dochodzenie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego nie jest w ocenie Sądu uzależnione ani od faktycznego opłacenia kosztów najmu pojazdu zastępczego, ani wystawienia faktury bądź innego dokumentu rozliczeniowego z

tego tytułu, ale od wykazania uszczerbku w majątku w związku z korzystaniem z pojazdu zastępczego. Uszczerbek w majątku w związku z korzystaniem z pojazdu zastępczego powstaje zaś nie tylko w sytuacji opłacenia faktury za najem tego pojazdu, czy jej wystawienia, już bowiem samo powstanie wymagalnej wierzytelności o zapłatę czynszu najmu przysługującego wynajmującemu wobec poszkodowanego powoduje u tego ostatniego powstanie nowych lub zwiększenie się istniejących pasywów. Zwiększenie pasywów lub powstanie nowych jest niczym innym jak poniesieniem straty przez poszkodowanego w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. (tak np. Sąd Okręgowy w Bydgoszczy w wyroku z dnia 20 października 2015 roku, sygn. akt VIII Ga 162/15).

Pozwany zakwestionował nadto żądanie pozwu co do wysokości w zakresie stawek najmu (okres najmu nie był kwestionowany), a także wskazywał, że poszkodowany naruszył zasadę minimalizacji szkody, bowiem pozwany złożył poszkodowanemu ofertę zorganizowania najmu pojazdu zastępczego za jego pośrednictwem, jednakże poszkodowany z oferty tej nie skorzystał, przy czym został poinformowany o wysokości stawki najmu, jaką zaakceptuje pozwany w przypadku najmu pojazdu we własnym zakresie.

Powyższy zarzut Sąd również uznał za niezasadny z uwagi na wskazywane przez poszkodowanego – świadka A. L. przyczyny, z powodu których ostatecznie nie zdecydował się on na najem pojazdu zastępczego za pośrednictwem ubezpieczyciela. Brak bowiem spełnienia istotnego z punktu widzenia poszkodowanego kryterium przez podmiot współpracujący z pozwanym i rezygnacja z tego powodu z zawarcia z nim umowy, nie może świadczyć o naruszeniu przez poszkodowanego obowiązku minimalizacji szkody. Brak jest zatem jakichkolwiek podstaw do obniżenia wysokości odszkodowania poprzez uwzględnienie stawek wskazanych przez pozwanego.

Zgodnie z treścią art. 822 § 1 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Przedmiotem ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest odpowiedzialność ubezpieczającego za szkody wyrządzone osobom trzecim. Jest to więc ubezpieczenie jego odpowiedzialności za wyrządzenie szkody opartej na zasadzie winy lub na zasadzie ryzyka. Ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej sięga tak daleko, jak odpowiedzialność cywilna ubezpieczającego, a wysokość świadczeń ubezpieczyciela z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest determinowana wysokością zobowiązań odszkodowawczych ubezpieczającego. W związku z tym odpowiedzialność odszkodowawcza ubezpieczyciela jest taka, do jakiej zobowiązany byłby sprawca szkody, gdyby to od niego powód domagał się naprawienia szkody.

Zgodnie zaś z dyspozycją art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z których szkoda wynikła. W myśl § 2 niniejszego przepisu, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby szkody nie wyrządzono.

Przepis art. 361 § 2 kodeksu cywilnego statuuje zatem zasadę pełnego odszkodowania. Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Jednocześnie naprawieniu podlega jedynie taka szkoda, która pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Oceny, czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, należy dokonywać na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy. Wskazać przy tym należy, że korzystanie z rzeczy nie stanowi samoistnej wartości majątkowej i w każdym przypadku należy badać, czy pozbawienia możliwości korzystania z rzeczy wywołało uszczerbek majątkowy poszkodowanych.

W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, iż w majątku poszkodowanego A. L. powstała szkoda majątkowa, której część stanowią koszty zasadnego wynajmu pojazdu zastępczego na czas dokonywanej naprawy pojazdu uszkodzonego w

wyniku kolizji. Nie podlega bowiem wątpliwości, iż w sytuacji gdyby do kolizji de facto nie doszło, nie powstałyby dodatkowe koszty związane z najmem pojazdu zastępczego.

Odnosnie wysokości stawki najmu pojazdu zastępczego wskazać należy, że powód domagał się refundacji przedmiotowych kosztów według stawki w kwocie 220 złotych netto.

Z opinii biegłego sądowego P. C. wynikało, że uszkodzony pojazd marki S. model R. klasyfikowany jest w segmencie K pojazdów typu minivan, w podgrupie odpowiadającej klasie minivan B. Natomiast pojazd zastępczy marki T. model V. zaliczany jest do wyższej klasy pojazdów – minivan C, ze względu na zwiększone gabaryty oraz funkcjonalność, w tym liczbę miejsc siedzących podwyższoną do 7 osób. W tej sytuacji zasadne było ustalenie celowych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów najmu pojazdu zastępczego w oparciu o stawki rynkowe obowiązujące dla najmu pojazdów klasy minivan C jako klasy porównywalnej do pojazdu uszkodzonego.

Jak wskazał biegły sądowy warsztaty naprawcze i wypożyczalnię samochodów z T. w okresie likwidacji szkody stosowały za najem pojazdów zastępczych tej klasy stawki w kwocie od 68 złotych netto do 210 złotych netto. Przy czym, jak wskazał biegły sądowy – stawki z wyższego pułapu cen umożliwiały najem pojazdu zastępczego na warunkach zbliżonych do oferty powoda. Sąd zważył, iż stawka zastosowana przez powoda w wysokości 220 złotych netto za dobę najmu wprawdzie nieznacznie (o 10 złotych netto), ale wykracza ponad zakres cen stosowanych przez wskazane przez biegłego sądowego podmioty oferujące podobne usługi, stąd też nie miała ona charakteru stawki rynkowej. Zasadne zatem było uwzględnienie w wysokości odszkodowania stawki w kwocie 210 złotych netto jako mieszczącej się w przedziale cen rynkowych i jednocześnie najbardziej zbliżonej do stawki powoda. Wskazać przy tym należy, że poszkodowanemu przysługuje uprawnienie do wyboru takiej wypożyczalni, która spełnia istotne z punktu widzenia poszkodowanego kryteria – w tym przypadku brak udziału własnego w razie szkody w tym pojeździe zastępczym oraz typ pojazdu zastępczego. Nadto w ocenie Sądu poszkodowany w ramach powyższego uprawnienia nie może być ograniczany poprzez narzucanie mu przez ubezpieczyciela obowiązku wynajęcia pojazdu zastępczego w wypożyczalniach, z którymi ubezpieczyciel ma podpisanie umowy o współpracy, przez co wypożyczalnie te stosują niższe stawki, a co automatycznie przekłada się na wysokość ustalanego przez ubezpieczyciela odszkodowania i mogłoby rodzić negatywne konsekwencje dla poszkodowanego. Obniżone bowiem stawki za dobę najmu pojazdu zastępczego wynikające z indywidualnych umów i obowiązujące w rozliczeniach z danym ubezpieczycielem nie mają charakteru rynkowego, gdyż uwarunkowane są dodatkowymi czynnikami np. w postaci rabatów. Miernikiem faktycznego poziomu cen usług na rynku lokalnym są ceny wolnorynkowe.

A zatem nie budzi wątpliwości, że poszkodowany ma prawo wyboru dowolnej wypożyczalni oferującej pojazdy zastępcze, o ile stawka najmu mieści się w kategoriach cen rynkowych występujących na rynku lokalnym.

Uwzględniając całokształt powyższych rozważań należało uznać, iż pozwany (...) spółka akcyjna V. (...) z siedzibą w W. zobowiązany był do zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego stanowiących sumę iloczynu uzasadnionego okresu najmu (44 dni) oraz stawki w kwocie 210 złotych netto, tj. 258,30 złotych brutto za jedną dobę, a zatem łącznie kwotę 11 365,20 złotych (wartość odszkodowania w kwocie brutto nie była kwestionowana) i w tym zakresie żądanie pozwu było zasadne.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 822 k.c. w zw. z art. 361 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. w punkcie pierwszym wyroku zasądził od pozwanego (...) spółki akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L. kwotę 11 365,20 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 22 maja 2018 roku do dnia zapłaty.

Uznając zaś z przyczyn wskazanych w powyższej części uzasadnienia dalsze powództwo za niezasadne na podstawie powyżej wskazanych przepisów w zw. z art. 6 k.c. stosowanym a contrario Sąd oddalił je w pozostałym zakresie (punkt drugi wyroku).

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z zasadą stosunkowego ich rozdzielenia, na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c.

W niniejszej sprawie powód wygrał sprawę w 95,45%, a pozwany w 4,55%. Koszty poniesione przez powoda wyniosły 4 817,80 złotych (opłata sądowa od pozwu – 596 złotych, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3 600 złotych ustalone w oparciu o § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, Dz. U. z 2015 roku, poz. 1800 ze zmianami, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych oraz wykorzystana zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego w kwocie 604,80 złotych). Koszty poniesione przez pozwanego wyniosły 3 617 złotych (koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3 600 złotych ustalone w oparciu o § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, Dz. U. z 2015 roku, poz. 1800 ze zmianami oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych).

Powodowi zatem należy się zwrot kosztów procesu w kwocie 4 598,59 złotych (95,45% z kwoty 4 817,80 złotych), zaś pozwanemu – w kwocie 164,57 złotych (4,55% z kwoty 3 617 złotych). Po skompensowaniu obu powyższych kwot pozwany powinien zwrócić powodowi kwotę 4 434,02 złotych, o czym Sąd na podstawie wyżej wskazanych przepisów orzekł w punkcie trzecim wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 14 listopada 2019 roku